

След Съединението през 1886 г. занаятът на баща ми в Казанлък тръгна назад и той бе принуден да замине за Чирпан. Там му провървяло и той през 1887 г. ме повика при себе си с надежда да ме изпрати да следвам в Пловдивската гимназия, тъй като вече бях свършил III клас. В Чирпан прекарах около осем месеца.

Баща ми и бащата на Пея от детинството си са били побратими. Когато живеях в Чирпан, аз ги виждах всеки ден заедно. Посредством тая бащина дружба аз и Пею се сдружихме и сближихме, та и ние станяхме неразделни като бащите си, макар аз да бях с 2–3 години по-възрастен от него. Ние прекарвахме по цели дни в бащината ми работилница, като четяхме оскъдната тогава детска книжнина или пък аз рисувах, а Пею съзерцаваше моите детски нескопосни рисунки, като понякога се явяваше мой строг коректор или пък хвалител. Той тогаз и по-после никак не прояви интерес да се залови с пластичните изкуства. Но пък когато му се паднеше да прочете някое хубаво стихотворение или приказка, тогаз той цял сияеше и беше неузнаваем: той цял бе само тръпки.

Веднъж му бе паднала сборката стихотворения „Детска гусла“ от В. Попович. С треперещи пръсти той обръщаше лист по лист и с писклив глас четеше, декламираше стихотворенията едно по едно. А когато прочете стихотворението „Люлее, вълнува вятъра гората“, тъй се разтрепера и захласна, че дълго не можах да го застава да ми продума. Види се, това стихотворение го бе трогнало много.

За децата е свойствено да разнообразяват своето другаруване и с някоя свада. Това не отминахме и ние. Случи се по следния повод.

Аз обичах да рисувам и баща ми мечтаеше да свърша гимназия и да ме изпрати в Италия да следвам по живопис. (Това си остана негова мечта, отнесена с него.) Аз рисувах, каквото ми попадне, а най-много копирах разни илюстрации, където и да ги намерех. Със своите рисунки бях окичил стените на работилницата и тя изглеждаше на салон – картинна изложба. Пазех си много картините, треперех над тях. Сигурно на Пею се искало да има някои от моите картини, но аз бях скъперник, та не давах никому.

Един ден, когато баща ми и аз отсъствахме от работилницата, Пею се вмъкнал вътре и накъсва и смачква всичките ми рисунки. Аз пристигам в работилницата и заварвам Пея, когато накъсваше последните ми рисунки. Това ме разбеси, аз заплаках и се спуснах върху „злосторника“, но той – като по-лек – се понесе далеч през мене, та не можах да му се отплатя по детински.

Тая негова работа стана причина дълго да се не съберем и като се срещнем, да се гледаме като малки зверчета. Това ни държане един към друг не остана незабелязано от чичо Тотьо (бащата на Пея), който в в